

JO KALMIJN—SPIERENBURG

ZO'N DOM KUI-KEN-TJE

„Tok, tok, tok, dicht bij me blij-ven, kin-de-ren,” zegt de kloek.

Ze heeft het zo druk! Ze moet op tién klein-tjes pas-sen!

Tien kui-ken-tjes drib-be-len om haar heen. Het lij-ken wel tien klu-wen-tjes ge-le wol.

Ze kraß-be-len met hun vlug-ge poot-jes. Ze pik-ken met hun fij-ne sna-vel-tjes.

Piep, piep, piep, wat heb-ben ze een pret!

Geen won-der, ze heb-ben al-door in een hok-je ge-ze-ten, een don-ker hok-je met gaas er voor. En van-daag mo-gen ze voor het eerst bui-ten.

De zon schijnt lek-ker warm op hun rug-jes. De lucht is blauw en het gras is groen. Wat is de we-reld mooi.

„Tok, tok, tok, kom, kin-de-ren, hier-heen.”

Zo'n klein kui-ken-tje weet nog niet, dat het goed moet uit-kij-ken. Er zijn zo-veel ge-vaar-lij-ke din-ge-n in de we-reld. Er is een hond, die je kan bij-ten. Er is een sloot, waar je in kan val-len. Er zijn men-sen met gro-te voe-ten. Die kun-nen per on-ge-luk op je trap-pen.

„Tok, tok, tok, pas toch op.”

Ne-gen kui-ken-tjes zijn ge-hoor-zaam. Die blij-ven dicht bij hun moe-der-tje. Als er ge-vaar is, krui-pen ze vlug on-der haar vleu-gels. Daar is het vei-lig.

Het tien-de kui-ken-tje is ei-gen-wijs. Het denkt, dat het best op zich-zelf kan pas-sen.

Er is im-mers geen hond. Er is geen sloot. Er zijn geen men-sen met gro-te voe-ten.

Trip, trip, trip, daar stapt het kui-ken-tje in zijn een-tje. Door het hek gaat het de weg op. Al-tijd op het erf blij-ven is zo ver-ve-lend.

Trip, trip, trip...

Bui-ten het rek bloei-en ge-le bloe-men. En wit-te met een hart-je van goud.

Het kui-ken-tje stapt al-maar ver-der. Het pikt eens naar een gras-je en het hapt eens naar een mug-je.

Trip, trip, trip, hè, wat be-gin-nen zijn poot-jes moe te wor-den. Hij zou nu wel graag e-ven on-der de vleu-gels van zijn moe-der wil-len uit-rus-ten. Maar waar is moe-der ge-ble-ven?

Het kui-ken-tje kijkt om zich heen. Het wordt een beet-je bang. Ge-luk-kig is er geen sloot. En geen hond.

Maar op-eens — daar zijn men-sen-voe-ten, die op je kun-nen trap-pen. Twee voe-ten met

schoe-nen. En twee met klomp-jes Het zijn de voe-ten van Hans en Ans-je, die bloe-men geplukt heb-ben om er de ta-fel mee te ver-sie-ren voor het Paas-feest.

„O, kijk eens, een kui-ken-tje, dat hoort ze-ker op de boer-de-rij.

Het kui-ken-tje wil hard weg-ren-nen. Maar zijn poot-jes zijn zo moe, dat hij ze niet meer kan be-we-gen.

Hans en Ans-je kun-nen hem zo-maar pak-ken. Hans houdt hem in het hol-le-tje tus-sen zijn han-den en Ans-je kijkt door de kier-tjes van zijn vin-gers.

„Zul-len we hem e-ven thuis-bren-gen?” zegt Hans.

Sa-men gaan ze naar de boer-de-rij. Hans draagt het kui-ken-tje en Ans de bos bloe-men voor de Paas-ta-fel.

„Me-neer, me-neer, is dit kui-ken-tje van u?”

„E-ven tel-len,” zegt de boer. „Ik moet tien kui-ken-tjes heb-ben. Ja hoor ik tel er maar ne-gen.”

Wat is het kui-ken-tje blij, als hij zijn moe-der-tje weer ziet! Hij loopt op een draf-je naar haar toe. Zijn poot-jes zijn al weer wat uit-ge-rust.

„Piep, piep, piep.” Vlug kruipt hij on-der de war-me vleu-gels.

„Tok, tok, tok,” zegt de kloek. „Niet meer weg-lo-pen, hoor.”

Hans en Ans-je wil-len gauw naar huis.

„Jul-lie mo-gen wel een poos-je op de boer-de-rij rond-kij-ken,” zegt de boer vrien-de-lijk.

„Nee, me-neer, het is Paas-feest en we moe-ten de ta-fel met bloe-men ver-sie-ren.”

„Wacht eens, dan geef ik jul-lie in een mand-je een paar ver-se ei-tjes mee voor moe-der. Die kan ze op de Paas-ta-fel zet-ten. Mor-gen moe-ten jul-lie het mand-je weer leeg te-rug-bren-gen.”

Daar gaan Hans en Ans-je naar huis.

Ze lo-pen heel voor-zich-tig. Ans-je met de bloe-men. Hans met het mand-je.

„Aar-di-ge boer, hè?”
„Nou en òf.”

Als ze thuis ko-men, kleurt moe-der de ei-tjes met wa-ter-verf groen en geel en blauw. Dat staat prach-tig.

Het mand-je met ei-tjes komt mid-den op ta-fel te staan.

De bloe-men staan in een vaas-je.

En de zon schijnt over al-les heen.

„Zo is het goed,” zegt moe-der. „Al-les moet mooi zijn. Paas-feest is een blij feest. We-ten jul-lie wel waar-om?”

„Om-dat de Heer is op-ge-staan,” zegt Hans vlug.

En dat is een heel goed ant-woord.

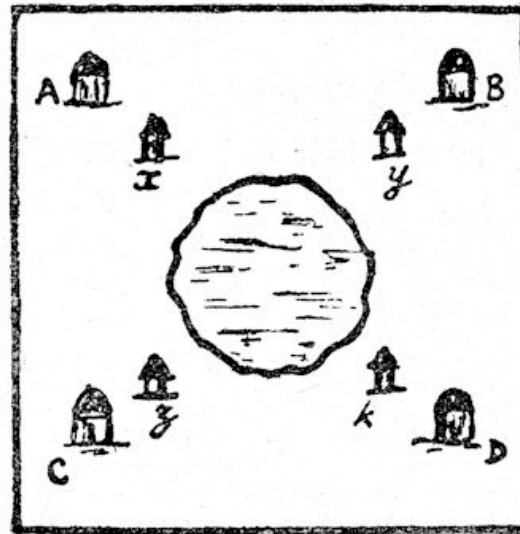
N. Filius te Wissekerke vraagt:

Waarom staat er een haan op de kerktoeren?

Met zekerheid is dit niet te zeggen. Je weet, dat op de Roomse kerken een kruis staat en op de Lutherse kerken een zwaan. Maar op de meeste Protestantse kerken staat een haan. Men meent dat hij daar staat als het beeld der waakzaamheid. Het hanengekraai kondigt immers de morgenstond aan? Anderen beweren, dat de haan daar staat als een herinnering aan de verloochening van Petrus. Toen deze de Heiland verloochend had, kraaide immers de haan. Dit herinnerde hem aan het woord van de Here Jezus: Eer de haan gekraaid zal hebben, zult gij mij driemaal verloochenen. Dit lijkt mij nog de mooiste betekenis, want zo'n waarschuwend herinnering hebben we allen elke dag nodig.

Van kunstjes en spelletjes

EEN VIJVERKWESTIE (I).

Dat was een vreemde geschiedenis. Vier mensen hadden hun tenten opgeslagen rondom een vijver. A, B, C en D waren de tenten. Op een morgen toen ze wakker werden en hun neus buiten de tent staken, zagen ze tot hun verbazing, dat vier vreemde snuiters X, Y Z en K ook hun tenten rondom het meer hadden opgesteld.

Omdat A en zijn vrienden er het eerst waren, bouwden ze nu een omheining. En ze deden dat zó, dat A B C en D *wèl* bij de vijver konden komen, maar de indringers X, Y, Z en K *niet*.

Proberen jullie nu eens, met een stippellijn aan te geven, hoe die omheining gebouwd moest worden, om het doel te bereiken. In het volgende nummer geven wij dan de juiste oplossing. Proberen dus!

DOOSJE VLECHTEN

Voor dit aardige werkje heb je twee stevige vouw-blaadjes nodig van 10 cm, een stukje vloei-papier om een kleedje te knippen, of een paar plakfiguur-tjes, om de deksel te versieren.

Vouw beide blaadjes in zestien hokjes, alle vouwen naar één kant. Vouw héél precies. Knip vier hoekjes in, zoals de tekening aangeeft, doe dit ook heel nauwkeurig. Beplak nu de vier middelste hokjes met een geknipt kleedje, of met plakfiguurtjes. Plak nu het doosje in elkaar, door de ingeknipte hoekjes naar binnen te vouwen en vast te plakken.

Knip in het dekseldeel vier hoekjes uit.

Als je het allemaal heel netjes gedaan hebt is het een keurig doosje, voor jezelf om iets in te bewaren, of om een geschenkje in te pakken.

